

The image is a book cover for 'Dalila' by Eleanor de Jong. The top half features a close-up of a woman's face, her eyes closed, with her hands resting on her forehead. She is wearing a vibrant red, draped garment. The background is a textured, cracked, light-colored surface. In the bottom third, there is a detailed illustration of a cityscape with a prominent domed building, likely a mosque or cathedral, and palm trees in the foreground. The overall style is classical and evocative.

Síla učinila ze
Samsona legendu.
Ale vůči Dalile
byl bezmocný...

Dalila

ELEANOR DE JONG

Dalíla

Dalíla

ELEANOR DE JONG

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydáno nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 Working Partners Two

All rights reserved.

Z anglického originálu *Delilah*

(First published by HarperCollins *Publishers*, Great Britain, 2011)

přeložila © 2013 Blažena Kukulišová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-631-0

Poděkování

Čtyři pilíře brání tomu, aby mi střecha spadla na hlavu – víte, kdo jste. Všem vám od srdce a s láskou děkuju.

Michael Ford z Working Partners mi pomohl prořezat révu tak, aby přinesla lepší ovoce, a Charles Nettleton provedl člun vodami, v nichž loví příliš mnoho rybářů. Oběma patří mé obrovské díky.

A můj vděk patří i Kate Daubneyové za studium materiálů a spoustu sušenek.

Kapitola první

„Lilo! Kde jsi?“
Dalila se ještě víc schoulila, nohy zastrčené pod sebou, a zavřela oči. Věděla, že ji nikdo nevidí – v tom spočívalo kouzlo její malé skrýše mezi úponky révy, zvláště teď, kdy na nich narostly široké zelené listy a na stoncích se začínaly nadouvat trsy hroznů – ale bylo rozumnější nehýbat se a počkat, až Ekrón přejde. Ze svahu za ní se ozýval šum sva-
tební hostiny jako zurčení vzdálené řeky.

„Dalilo! Víím, že jsi...“ Slyšela, že se odmlčel, odkašlal si a něco si pro sebe zabručel; snažil se mluvit hlubokým hlasem, aby působil dojmem muže, jímž už si toužebně přál být, jak věděla. Přicházelo to zblízka, musel být někde u studny hned ve vedlejší uličce.

„Vím, že jsi tady, Dalilo. Přede mnou nic neutajíš!“

Poslední Ekrónovo slovo se od zbytku věty bolestně lišilo nápadnou pisklavostí a Dalila měla co dělat, aby nevyprskla smíchy. Slyšela, jak se tam plahočí po pěšince a tiše kvílí. Tušila, že je v obličejí rudý jako podvečerní slunce.

Šoupání jeho sandálů po prašné půdě se ztišovalo; pokračoval na svahu v hledání, ale vzdaloval se od ní. Nechápala, kam její nevlastní bratr spěchá, proč si tolik přeje být co nejdřív dospělý. Vůbec by jí nevdilo zůstat napořád osmiletá, ale on se už nemohl dočkat svých dvanáctých narozenin, přestože do nich zbývaly ještě nejméně čtyři měsíce.

Jakmile zmizel z doslechu, Dalila se vsedě narovнала, zkrřížila nohy a opřela si záda o kmínek révy. Přejela prsty po dvou větvích, které se jí pnuly nad ramenem; nahmatala pokroucenou kůru, v horuku pozdního léta celou zhnědlou. Jedna větev byla tlustší než ta druhá. Otec jí kdysi vysvět-

lil, že takové větve se musejí uvazovat k podpěrám, protože budou rok za rokem tvořit nosný rám rostliny. Druhá větev, tenčí a slabší, se ovíjela kolem té silnější a přiškrcovala ji. Věděla, že kdyby tady otec byl, odřízl by ten úponek, přestože se na něm už rýsoval příslib kulaťoučkových plodů.

Pomyšlení na otce v ní vyvolalo smutek a jemně rozhrnula listy, aby se podívala údolím k domu. V této části svahu se nacházel zvláštní kopeček, díky němuž několik rostlin trochu převýšilo ty sousední. Našla si tady úkryt náhodou, když zhruba před rokem klopytala mezi úhlednými řadami révy na vinicích svého otčima Akíše při bezhlavém útěku před matčíným kvílením a rituálním bédováním smutečných hostů. To, že si tehdy potrhala šaty, bylo jen dalším příšerným zážitkem toho hrozného dne.

Ekrón se za ní vydal i tehdy, jako vždycky, když ji něco rozrušilo, ale utekla mu; proplétala se mezi úponky révy rychleji než on, protože si přála utéct ještě zoufaleji, než ji on chtěl dostihnout. Z tajného úkrytu tehdy sledovala dělníky s rýči, uhlazujícími půdu, která přijala tělo jejího otce. Pohřbili ho rychle, poháněni izraelskými tradicemi, na něž byl tak pyšný. Později toho večera, když si matka šila šaty a Dalila si smývala z obličejů prach a slzy, už takřka zapomněla na slova, jimiž ji u hrobu utěšoval Akíš – ať se nebojí, že se o ni postará. Až do té chvíle byl jen otcovým zaměstnavatelem, muž, s nímž přišla do styku zřídkakdy. Při svém útlém mládí si neuvědomila, že by jednoho dne mohl být něčím víc.

Teď, o čtrnáct měsíců později, vypadala hlína nad otcovým hrobem stejně jako všude kolem něj, hnědá a hladká, a o jeho existenci svědčil jen mladý olivovník, vrhající na hrob úzký stín. Akíš dodržel slib a dnes nastal ten významný den, kdy si vzal Dalilinu matku za manželku. Měly novou rodinu, nový domov. Matka každý večer zahrnula do svých modliteb velkého filištínského boha Ela a děkovala mu za jeho dobrotu. Začala se znovu usmívat a způsobil to Akíš. Ekróna podle všeho taky těšilo, že je Dalila jeho nevládní sestrou a kamarádkou. Kdežto Hemin... ta se usmívat nehodlala, ani kdyby jí úsměv do toho mdlého obličejů přilepili hlínou. Dalila věděla, že se Hemin zvedá žaludek už jen při pomyšlení, že by ji měla nazvat svou sestrou.

„... pro Akíše bude samozřejmě těžké vychovávat ve své filištínské rodině to izraelské dítě...“

Dalila urovnala rozhrnuté listy, naklonila hlavu a poslouchala. Opodál u studny viděla dvoje ženské nohy, staré a vrásčité, nazuté ve zdobených sandálech z barvené kůže, teď zrovna uprášených od suché hlíny.

„Obávám se, že je to pořádné kvítko.“ Ten hlas patřil Akíšově první manželce Ariadně. Znělo to trochu formálněji než obvykle, jako by se snažila udělat dojem na ženu, s níž mluvila. „Nemá ponětí o tom, kam patří a jaké má štěstí.“

„To tedy má. Chci říct, že její matka Beúla sice působí jako příjemná paní...“

„Ano, je příjemná, na Izraelitku...“

„Ale provdala se za příslušníka nadřazené kultury a v mnohem vyšším postavení. Akíš určitě ví, jak se na to lidi budou dívat: jaký dopad ten svazek bude mít pro něj, jeho děti, pro vás...“

„Samozřejmě to není jen otázka postavení. Akíšovi bych tohle pochopitelně nemohla říct...“

„Není na místě, aby manželka se svým mužem mluvila upřímně...“

„Ačkoli Beúla s Akíšem mluví hodně zpříma, jak jsem slyšela...“

Dalila se naježila. Jak se Ariadna opovažuje mluvit takhle o její matce? Od útlého věku si uvědomovala, že mezi dvěma národy, které na tomhle území žijí, existují rozdíly, ale teprve teď, kdy se ty dva světy spojily, si uvědomila, že Izraelité jsou považováni za něco podřadnějšiho. Když venku pražilo rozpálené slunce, viděli jste Filištíny na polích jen zřídkakdy, a dokonce i ve městě byly čtvrti, kam by Filištíni nešli bez ochranného doprovodu. Izraelitští a filištínští dělníci na Akíšových pozemcích tvořili dvě oddělené skupiny, které se obvykle nepropojovaly sňatky.

Dalila vylezla ze svého úkrytu. Obě ženy si ještě pořád povídaly, ale otočily se a pomalu se vracely svahem nahoru. Dalila se za nimi plížila a ostražitě naslouchala.

„Jenže tak to u Izraelitů chodí,“ říkala ta druhá žena. „Jako starší manželka se musíte postarat, aby měli Hemin a Ekrón řádnou výchovu

a nenakazili se těmi uvolněnými způsoby Beúly. Stačí podívat se na Dalilu, a vidíte, že nemá vychování a neumí se ovládat; není rozvázná jako Hemin, nemá ponětí o tom, jaké má její nový otec postavení ve zdejší společnosti...“

„Lilo!“

Dalila vzhledla a uviděla, že na kraji řady stojí Ekrón a mává na ni.

„Všude tě hledám. Kde jsi byla? Pojď zpátky na hostinu. Můj otec se po tobě shání. Chce, abys ochutnala jeden medový dort.“

Dalila byla stěží dost vysoká, aby přes révu viděla, ale pohlédla se zvednutou bradou na ztichlé ženy, které na ni nakukovaly přes řady rostlin s vědomím toho, že je nenápadně poslouchala. Povýšeně se usmála na Ariadnu a vydala se svahem nejkratší cestou k Ekrónovi, vědomá si toho, že jí vlasy bujně povlávají kolem hlavy. Matka jí dnes ráno kvůli svatebnímu obřadu svázala vlnité kadeře do úhledného uzlu, jaký měly starší dívky v oblibě, a vpletla dceři do vlasů květiny, ladící s její čelenkou. Z účesu teď nezbylo skoro nic; vlasy se uvolnily buď samy, nebo tím, že se zachytily o větvičky v úkrytu. Dalile na tom nezáleželo. Ariadna a její přítelkyně beztak nečekaly, že bude vypadat lépe než nějaká venkovanka, takže si už nemusela dělat těžkou hlavu s tím, jestli je čistá a upravená, a mohla se raději dobře bavit.

Ekrón se na ni zářivě usmál a vykročili spolu zpátky k velkému domu. Hosté se už začali rozcházet; několik z nich šlo ve skupinkách po dlouhé pěšině vedoucí k cestě do města. Dalila mezi zbývajícími přítomnými neviděla svou matku ani Akíše; dvou dětí, blížících se k doškové stříšce nad jedním koncem nádvoří, si nikdo nevšiml.

„Neslyšela jsi, jak na tebe volám?“ zeptal se Ekrón.

„Ne.“ Dalila se na něj vesele usmála a rozevřela zeširoka oči tak, jak to viděla u Hemin; dívala se tak na čeledíny u stájí, když chtěla, aby jí dovolili hladit koně. „Šla jsem se proběhnout po vinici.“

„Neviděl jsem tě.“

„Běhám rychle. A tiše.“

„Já vím.“ Ekrón ji začal hladit po rameně, ale pak najednou odtáhl ruku.

„Co je?“

Ekrón se díval na své nohy. „Nic.“

„Můžeš mi přinést něco k pití? Je opravdu vedro.“

„Co bys chtěla? Je tam nápoj s růžovými plátky a medem...“

„Citron. Chci vodu s citronem.“

Ekrón se před ní trochu uklonil. „Nezapomeň, že otec – totiž Akíš – chce...“ Trhl sebou. „Jak mu teď vlastně budeš říkat?“

„Nejspíš otče, i když ve skutečnosti není mým vlastním tatínkem...“

„Nikdy na to nezapomínej, Dalilo,“ ozvalo se za jejími zády.

Stála tam Hemin, paže zkřížené, a jednou nohou podupávala o zem. Byla jen o rok starší než Dalila, ale měla na sobě šaty dospělé ženy, stejné jako ty Ariadniny. „Nechci, aby mě považovali za tvou sestru, Hemin, ani omylem.“

„Raději bych z téhle vinice vyškubala všechnu révu, než aby si někdo myslel, že jsi *moje sestra*. Až na to, že práce s révou se hodí pro tebe, protože jsi dcerou našeho dělníka. Kde pořád vězíš? Otec tě shání... Vypadáš, jako by ses vyválela v hlíně. Máš ve vlasech listí.“

Ve skutečnosti byla jen chabá šance, že by se někdo, kdo ty dvě dívky vidí, mohl splést a považovat je za sestry. Hemin ještě před dvěma lety měřila na výšku tolik co Dalila, ale přednedávnem se rychle vytáhla a převyšovala ji teď o půl hlavy. Přestože náhle vyrostla, vypadala spíš hřmotně a nepříliš vzhledně. Zatímco Daliliny vlasy byly černé jako havraní křídla a občas na světle získaly vyloženě fialový lesk, ty Hemininy měly hnědou barvu hlíny. Pohled jejích očí, umístěných příliš daleko od sebe, občas působil šilhavě; jako by na svět kolem sebe hleděla podezřívavě. Všechny rysy v Heminině obličeji vlastně zůstaly o něco menší, než by měly být. Nosík vypadal roztomile, ale přece jen dětsky, a ústa jakoby zůstávala neustále semknutá. Dalila měla o dost snědší pleť, plnější rty a oči v koutcích zešikmené. Hemin si ji dobírala, že její krev pošpinili nějakí asyrští předci, ale Dalile na tom nezáleželo.

Všimla si, že Ekrón už vedle ní nestojí. Typické! Nikdy se jí před svou sestrou nezastal. Hemin si uhladila dlaněmi vlasy, ještě pořád dokonale upravené, a cvrnkla prstem do svých náušnic. Byly nové, dostala je dnes

od Akíše. Nevlastní sestra nepromeškala před obřadem žádnou příležitost, kdy jimi mohla Dalile zamávat před nosem a posmívat se jí, že nemá propíchnuté uši.

„Pěkný dům nevylepší nudnou krajinu,“ zabručela Dalila potichu. Netušila, co to znamená, ale zaslechla, jak to Ariadna při obřadu říká o její matce.

„Cos to říkala, ty jedna...“

„Hemin?“ Dalila nad sebou uslyšela Ariadnin obezřetný hlas a vzhlédla, ve tváři sladký výraz. *Možná jsi první manželkou, ale všichni vidí, že nikdy nebudeš tou nejoblíbenější, teď už ne.*

Její matka, tak hezká a šťastná, seděla na nádvoří vedle Akíše a smála se spolu s ním. Dalilu hrálo u srdce, když ji takhle viděla. Přestože ve svahu opodál leželo v zemi otcovo mrtvé tělo, měla pocit, že dnešek nemůže opravdu nic zkazit.

Hemin si před ni stoupla. „Přines Ariadně trochu růžové vody, Dalilo, a mně taky,“ poručila jí.

„Dojdi si pro ni sama.“

„Přines nám to pití, Dalilo. Posadíme se tamhle.“

Dalila za Hemininými zády vyplázla jazyk a energicky se otočila do protějšího směru. Málem se přitom srazila s Ekrónem, držícím dvě misky na pití.

„Nesu ti vodu s citronem.“

„Hemin si chce umýt ruce. Můžeš jí přinést vodu?“

„Jistě. Vezmi tohle.“ Podal jí dvě misky a odběhl ke stolu s občerstvením, stojícímu na nádvoří pod jedním sloupořadím. Dalila se na něj dívala, pomalu upíjela nápoj ze své misky a kochala se jeho osvěžující kyselostí. Najednou si připadala zmožená horkem a unavená; měla už dost Hemin s její podlostí, a dokonce i Ekróna, který ji s tím svým bezmezným nadšením neustále obletoval.

Všimla si, že se na ni matka přes nádvoří usmívá a rozesmátý Akíš zvedá talíř, aby upoutal její pozornost. Dalila proběhla mezi hosty, vmáčkla se mezi ně a vzala si z talíře kousek dortu; matka ji objala kolem pasu. Byl to moc dobrý dort a Akíš jí zrovna začal vysvětlovat,

jak musel při sbírání medu strpět zájem včel, ale vtom ho přerušil třesk nádobí o kamenné dlaždice.

Změř hlasů rázem utichla. Na druhé straně nádvoří se Hemin tyčila vedle svého bratra, paže doširoka rozevřené. Roztřesený Ekrón hleděl na mokré střepy u svých nohou.

„Proč jsi to udělala, sestro?“

„Pche!“ vykřikla Hemin. „Jestli si necháš poroučet od té malé izraelit-ské káči, nejsi můj bratr.“

Dalila cítila, jak se matčiny prsty tisknou k jejímu pasu, otočila se a uviděla, že se Akíšovi napjala čelist. Tohle byl pro jejího otce slavnost-ní den. Jak mohla být Hemin tak krutá? Aby skryla rozpaky, zatahala Akíše za vyšívání rukáv.

„Ten dort je výborný,“ řekla. „Povídejte dál o těch včelách.“

Akíš na ni pohlédl a posmutněle se usmál. „Mají protivná žihadla, Dalilo, ale vlastně jen brání svoje území.“

Kapitola druhá

O šest let později

„Ještě že jsem dnes měšec držela já,“ řekla Beúla a shovívavě se usmála. „Akiš by ti nepochybně dovolil odnést si čtvery šaty, ne jenom dvoje.“ Dalila se dívala, jak se mladá služebná s plnou náručí balíčků ovázaných látkou protáhla úzkými dveřmi do chládku v domě.

„Opravdu jsem se nemohla rozhodnout, maminko. Všechny ty barvy byly tak hezké.“

„Díkybohu, že se mi podařilo rozmluvit ti ty červené egyptské. Kdyby sis ty šaty koupila, nezbylo by na věno pro Hemin vůbec nic.“

„A ženich přece musí dostat zapláceno, aby nás jí zbavil.“

„No tak!“ napomenula ji Beúla.

Dalila nepoznala, jestli je matka upřímně pobouřena, nebo je to pouhé varování. Pro jistotu udělala malé kající pukrlátko a pak se do matky zavěsila. Ona zdánlivě bezedná studnice Hemininy podlosti se dotýkala obou, avšak Beúla to snášela s bezbřehou trpělivostí. Dalila se obvykle vztekala, ale spíš jen z paličatosti; už ji to tolik nedráždilo.

„Já myslím,“ zamumlala Dalila, „že tenhle ženich bude potřebovat odvahu boha Baala a moudrost bohyně Ašery a musí se nechat zaslepit bezuzdnou vášní bohyně Kádeš...“

„Na to, abys věděla o Kádeš, jsi ještě moc mladá,“ odpověděla Beúla upjatě, ale s očima přimhouřenýma pobavením.

„Je mi skoro patnáct! Určitě bych už byla vdaná – nebýt toho, že je těžké najít takového blázna, aby se oženil s Hemin.“

„Samson není blázen. Mýlíš se, Dalilo. Je to dobrá partie.“

„Pořád jen izraelská...“

Beúla semkla rty v trochu útrpném výrazu. „Tvůj nezáměr o vlastní kulturu není nic, na co bys mohla být pyšná. Samson si už teď vydobyl uznání. Někteří o něm říkají, že z něj možná jednou bude vůdce.“

„Vůdce čeho?“ zeptala se Dalila. „Písečného políčka, které můžou Filištiní kdykoli zabrat.“

Beúla mávla rukou. „Půda neznamená nic. Pokud se Samson stane soudcem lidu, bude ovládat jejich srdce.“

Dalila si uvědomila, že nemá smysl se hádat; jen by to mezi ně vrazilo klín. Vlastně si připadala trochu provinile. Po otcově smrti se jí opravdu zalíbilo žít jako Filištinka a příhodně zapomněla na těžkou situaci otcova národa, který žil a pracoval pod filištínskou nadvládou. V příjemném chládku jejich domu bylo snadné pustit to z hlavy. Dalila se na matku usmála. „Říkám jen, že po všech těch letech, kdy nás Hemin jako Izraelity srážela, jí patří, že se musí za jednoho z nich provdat.“

Beúla se od dcery odtáhla a rozvážně na ni pohlédla. „Měli bychom následovat Akíšova příkladu. Nikdo z nás není lepší než ten druhý a toto je Akíšův způsob, jak to ukázat své vlastní komunitě i té naší. Předvídá, že nastane čas, kdy Izraelité budou platit stejné daně jako Filištiní a rodiny budou moci společně jíst a nakupovat. Budeme si pak rovní.“

Dalila se musela držet, aby neodsekla, že Hemin by se mohl rovnat leda tak Lótan, bůh zkázy. Vážně pochybovala, že by se jediným sňatkem zasela semínka smíru, ale pro optimismus jejího otčíma to bylo typické. „Jistě, maminko,“ řekla.

„A vůbec,“ zamumlala Beúla a zvedla koutky úst do nanejvýš potutelného úsměvu, „Hemin by za tuhle partii měla být vděčná, protože v jedné oblasti se prý Samsonovi nikdo nemůže rovnat.“

„Co tím chceš říct?“

„Myslím, že k bohyni Kádeš se bude muset modlit spíš Hemin, protože Samson už podle všeho patří k jejím nejnadanějším žákům.“

„Mami!“ vykřikla Dalila. „Jak můžeš tohle vědět?“

„Jeho pověst sahá široko daleko...“ Beúla se zaculila. „Možná to není nejmýšlivěji řečeno.“

Dalila se zachichotala a hned vzápětí se matka s dcerou začaly společně smát.

V horním patře se rozevěřely okenice a na nádvoří vyhlédl Ekrón. „Co se to tam dole děje? Snažím se studovat – Lilo, to jsi ty!“

Dalila si koutkem šály otřela oči a přitiskla si ruku na žebra, aby zklidnila dech. „Zrovna jsme se vrátily z nákupů.“

„Vybrala sis nějaké šaty na zasnubní obřad?“

„Hned dvoje,“ odpověděla zvesela. „Chceš je vidět?“

Ekrón se ještě víc vyklonil z okna. „Ukážeš se mi v nich?“

„Nejspíš jo.“

„Jdu dolů. Sejdeme se ve vestibulu.“

Dalila pokrčila rameny, ale Ekrón už z okna zmizel; slyšela, jak nahoře pleská bosýma nohama přes rákosové rohože.

„Měla by sis dávat pozor na Ekrónovy city,“ řekla její matka.

„Názor někoho jiného se bude hodit!“ odpověděla Dalila.

„Nikdy jsi nepotřebovala názor druhých. A kromě toho víš, že v oboujích těch šatech vypadáš krásně. Ekrón ti to určitě potvrdí.“

Dalila si nevšímala nepříjemných náznaků matčiny slov a odvedla ji do vestibulu. Služebná nechala nakoupené věci ve dvou úhledných hromádkách na stolku u schodů a Dalila se jimi začala probírat; odložila stranou roličky ubrousků na zasnuby a další balíček, který vyzvedli u prodavače látek pro Ariadnu. Zasnubní slavnost se měla v souladu s filištínskými zvyklostmi konat celý měsíc před svatbou. To se vcelku hodí pro případ, že by některá ze stran chtěla couvnout, pomyslela si Dalila.

Ekrón se zastavil v půlce schodiště a posadil se na schod tak, že měl hlavu ve stejné úrovni jako Dalila.

„Dobře ses bavila, Lilo?“

„Chtěla bych, abys mi už takhle neříkal.“

Ekrón obrátil oči v sloup. „*Da-lilo.*“

„Náhodou ano. Ve městě mají velice krásné látky, přivážené ze všech přístavů ve Velkém moři. I noblesní Píkol by tam našel něco, co by potěšilo jeho starou marnivou hlavu.“

„Jen ať neslyší, že mu takhle říkáš,“ podotkl Ekrón. „A vůbec, jestli

chceš, abych tě oslovoval Dalilo, měla bys mého zaměstnavatele nazývat jeho řádným titulem.“

„Noblesní lord Píkol, vznešený vládce filištínského města Aškelon?“

„Lilo!“

Dalila se na Ekróna zazubila a začala rozvazovat balíčky. Píkol byl formálně pouze nadřízeným filištínských lordů, kteří spravovali město a jeho bezprostřední okolí, ale v předchozích letech se zdálo, jako by se rozrostl nejen jeho osobní majetek, ale i řady služebnictva. Nezaujatý pozorovatel by si mohl myslet, že se považuje spíš za krále než za správce.

Dalila vytáhla z prvního balíčku šaty z hrubého plátna ve svěžím tmavě oranžovém odstínu; kupec jim vysvětlil, že látku nabarvili směsí z červených a žlutých mořenových kořenů, dovezených z nějaké daleké západní země. Šaty měly lichotivě široký výstřih odhalující ramena, ale nová látka byla dosud tuhá. Stačilo ji třikrát nebo čtyřikrát opatrně vyprat a určitě změkne. Stáhla si tuniku tak, aby odhalila ramena, přidržela si šaty u těla a otočila se ke kamennému zrcadlu v chodbě. Její pleť už neměla sytě hnědý odstín jako v dětství, kdy trávila většinu času na polích; získala zářivě medový tón. Látka mu dávala hezky vyniknout a Dalila si odhrnula dlouhé tmavé vlasy tak, aby jí splývaly po zádech. Tunika jí na hrudi sklouzla trochu níž, ale podařilo se jí uchránit svou cudnost.

Viděla, jak se Ekrón vzadu za ní začervenel a přešlápl z nohy na nohu. „Budeš v nich vypadat jako zapadající slunce,“ řekl.

Našpulila rty: v posledních letech se jí obličej protáhl a z tváří se ztratily dolíčky. Pod tmavými jezírky očí se ostře klenuly výrazné lícni kosti.

„Znamená to, že se ti líbí?“

Ekrón polkl. „Jsou krásné.“

Dalila koutkem oka zahlédla, že Beúla vrtí hlavou, takže si zase ramena zahalila a rychle začala rozbalovat druhé šaty. Byly z mnohem jemnějšího plátna v krásném tmavě fialovém odstínu a s méně výrazným výstřihem. Potřebovaly opasek k zvýraznění pasu, ale oproti oranžovým šatům měly trochu delší a bohatší sukni. Prodavač pořád dokola vykládal o tom, jak je ta barva v Egyptě moderní a že si faraonova manželka k velice podobným šatům ozdobila krk ametystovým náhrdelníkem.

Dalila si šaty vyzkoušela a okamžitě si pomyslela, že je to ta nejhezčí věc, jakou kdy viděla. Ještě i teď měla chuť přitisknout si je k obličejí, jako by stačilo nadechnout se a už jen tím by mohla zkrásnět. Chystala se předvést je Ekrónovi, ale vtom uslyšela, že se od nádvoří ozývá nepochybně zlostné pleskání sandálů.

Do chodby vešla Hemin. „Á, to jsi ty,“ řekla. Dospívání se na ní podepsalo šlechtně: malý nevýrazný obličej zjemnily oblé tváře a úhledný zvednutý nosík. Jazyk bohužel zůstal pořád stejně nabroušený. „Myslela jsem, že je tady děvečka. Vyzvedla jsi ty Ariadniny věci?“

„Jsou někde tady na podlaze.“ Dalila zlehka kopl do balíčků a tanečnickým krokem ustoupila dozadu, protože se Hemin snažila chytnout ji za sukni fialových šatů.

„Ve jménu Anat, co myslíš, že budeš dělat s něčím v téhle barvě?“

„Nejsou to krásné šaty, Hemin? Dnes jsem si je koupila.“

„Je to *moje* zasnubní slavnost, Dalilo. Věděla jsi, že si nemáš kupovat nic tmavého, protože by to při hostině odvádělo pozornost od mých šatů.“

„Těch jednotvárně modrých, které sis koupila minulý týden? To asi ano.“

„Škoda že jsi na ně vyplývala tolik peněz *mého* otce, protože si je nebudeš moci obléknout.“

„Asi by nebylo vhodné být hezčí než nevěsta, jenže to není až tak těžké...“

„Nemůžete toho vy dvě aspoň chvílku nechat?“ povzdechl si Ekrón.

Hemin odbyla bratrovo pokárání mávnutím ruky a přistoupila k Dalile o krok blíž. „Můžeš nalít laciný ocet do hezké láhve, ale víno se z něj nestane.“

„Překvapuje mě, kolik toho víš o rodinném podniku,“ odpověděla Dalila.

Hemin vtáhla dech přes zaťaté zuby. „Myslíš si, jak jsi chytrá, když se vnucuješ do tatínkovy přízně a snažíš se vetřít do spravování vinice. Budeš ale vždycky páchnout po prašné zemi a shnilých hroznech, pořád zůstaneš dcerou konkubíny. Nezmění to ani ty nejlepší šaty na světě.“

Dalila viděla přes Heminino rameno, jak její matka smutně sklonila

hlavu, a vzkypěla v ní zlost. „Aspoň poznám hrozny od obilí. Co ty můžeš být jako manželka platná muži z hor, když nepoznáš ovci od kozy? Samson mívá špinavé ruce...“

„Dalilo!“ Potyčku přerušil Ariadnin rázný hlas. Hemin s úlevou pohlédla přes chodbu a ušklíbala se na Dalilu. Hádka ještě neskončila.

„Co je tohle?“ Ariadna se natáhla po fialových šatech, ale Dalila je sklídila z jejího dosahu a poskládala je. „Myslím, že jsem tvé matce řekla, ať ti koupí něco nevýrazného.“

Beúla si odkašlala, ale nepromluvila.

Ariadna vzala oranžové šaty od Ekróna, který je něžně držel v rukou. Roztřásla je před ní a přejela prstem po tuhém výstříhu. „To jsou jediné další šaty, co sis koupila?“

„Prozatím.“

„Tak si můžeš vzít tyhle.“

„Ještě se nedají nosit, musím je nejdřív vyprat a není už dost času...“

„Měla jsi na to myslet dřív a koupit si něco, co si na sebe můžeš rovnou vzít. Akíš bude souhlasit, že ty fialové jsou pro zasnuby naprosto nevhodné. Buď budeš trpět v těch oranžových, nebo si vezmi tyhle bílé, co máš na sobě.“

Hemin na Dalilu nafoukaně pohlédla. Beúla ji v krámě varovala, že svým výběrem šatů způsobí potíže nejen sobě, ale i ostatním. Oranžové šaty si vzít nemohla, takže musela najít způsob, jak tam jít v těch fialových a doufat, že si jí nikdo nevšimne dřív, než bude příliš pozdě, aby ji nutili převléknout se. A vůbec, až ji v těch šatech uvidí Akíš, určitě uzná, že jí dokonale sluší.

„Jak si přejete, Ariadno,“ řekla Dalila zkroušeně.

„V těch oranžových budeš vypadat hezky,“ řekl Ekrón.

Hemin se na něj zamračila, ale Dalila neříkala nic. Dívala se na Ariadnu, která si zvedla z podlahy svůj vlastní balíček a s úsměvem nahlédla mezi vrstvy látky, jimiž byl ovázaný.

„Pojď se mnou, Hemin. Tohle je pro tebe. Chci s tebou mluvit o něčem důležitém.“

Hemin se na Dalilu naposledy ušklíbala, vzala Ariadnu za ruku a po

holčičím způsobu se za ní rozběhla nahoru po schodech. Zatímco se do předsíně snášel jejich tichý smích, Beúla přistoupila k dceři.

„Varovala jsem tě.“

„Ale stálo to za to.“

Beúla dceru vlažně políbila na čelo. „Opravdu?“ Zvedla balíček s ubrousky a podala je Dalile. „Tohle odnes do kuchyně.“

Ekrón vstal. „Odnesu je tam,“ nabídl se.

„To je od tebe hezké,“ řekla Dalila, a když se chopil nákladu, dotkla se hřbetu jeho ruky.

Ekrón vyšel za Beúlou dveřmi k zadní části domu. Dalila rychle poskládala šaty a znovu je zabalila. Vyzula se ze sandálů, vyběhla tiše po schodech, položila šaty na svou postel a hbitě vykročila chodbou k ložnici Hemin.

Těmto prostorám se obvykle vyhýbala, ale dnes ji přemohla zvědavost. Velkým oknem v chodbě slyšela melodický smích a šeptání své nevlastní sestry a matky.

„... takže až tě obejmeme a zatáhne za tuhle šňůrku na tvých zádech, noční košilka z tebe hladce sklouzne na zem...“

Ostatní zaniklo v Heminině zajímavém smíchu. Ten balíček musel obsahovat její úbor pro svatební noc a Ariadna jí evidentně dávala instrukce toho druhu, jaké dcerám dávají jen matky. Dalila se vmáčkla za okenice, aby mohla skrytá poslouchat dál.

„... pokud tě má první noc s tvým novým chotěm těšit,“ říkala Ariadna, „musíš se toho ještě hodně dozvědět.“

Dalila cítila, jak v ní kypí odporná směs žárlivosti a úleku. Možná má krásnější šaty, ale přinejmenším v jednom ohledu ji Hemin už brzy předčí.

„... a co když se mu nebudu líbit?“ zeptala se Hemin.

„Pche!“ odfrkla si Ariadna. „Uspokojit muže není těžké. Ani tak proslulého muže, jako je Samson.“

Kapitola třetí

Dalila odložila ták s prázdnými miskami na pití a urovnala si šňůrky opasku, aby jí ještě pěkněji visely u boku. Uvolila se roznášet svačebním hostům pití jen poté, co jí Akíš slíbil nový šperk. Hemin o tom úplatku nevěděla a velice se radovala, když se doslechla, že její nevlastní sestra bude obsluhovat hosty.

Dalila si pro tu příležitost nakadeřila vlasy a teď jí splývaly po holých ramenou v hedvábných ebenových vlnách. Vybrala si jantarový náhrdelník, ne kvůli barvě, ale spíš proto, že jí spočíval v mělkém údolí mezi řadry, až na hranici slušnosti. „Měla bys být opatrná,“ zamumlala její matka. „Ještě tě nechci ztratit.“

Izraelitští muži stojící ve stínu verandy se na Dalilu dívali s nepokrytým zájmem a šeptali si přitom něco hebrejsky. Dalila se při pohledu na ně bezděky usmála.

Akíš jim ráno kladl na srdce, ať dávají hostům najevo, že jsou u nich vítáni. Jenže tihle cizinci se chovali trochu obhrouble a nalávali se jejich vínem tak rychle, jak jim stačila dolévat poháry.

Dalila si pomyslela, že se zasnubami podle všeho souvisí spousta mluvení a čekání. Akíš zůstal velkou část dopoledne zavřený ve své pracovně s Heminovým nastávajícím, mužem, jehož jméno se ozývalo ze všech rtů, ale nikdo ho ještě neviděl. Ručička slunečních hodin na nádvoří se od příjezdu Samsona a jeho družiny přesunula o pořádný kus dál, slunce se už ocitlo za zenitem. Květiny ve vázách voněly čím dál víc a do jejich vůně se mísilo silné aroma neředěného vína.

„Víc pití!“ zvolal jeden z Izraelitů neobratně jazykem Filištinů.

Beúla rychle vyprázdnila další třetinu džbánu do šesti misek na dceřině tácu. „Akíš by s tím nesouhlasil, ale nejspíš to k té příležitosti patří.“

„Myslí si, že nerozumím tomu, co o mně říkají,“ zachichotala se Dalila. „Jsou to pořádní sprostáci.“

„Ve smečce se muži chovají jako lišáci,“ odpověděla její matka. „Se vším tím vrčením a naježenými chlupy. Když se s některým z nich ocitneš o samotě, je to úplně jiné zvíře. Jeden z nich si tě bezpochyby vyhlédne a příště budeš na řadě ty.“

Dalila se otrásla. „Za žádného chlupatého Izraelitu se neprovdám.“

„I tvůj otec byl chlupatý Izraelita.“

Dalila se zasmála a lehkým krokem se vrátila k mužům s tácem pití; cítila, jak ji sledují očima, když se pohybuje po místnosti. Samozřejmě s tím měly něco společného ty fialové šaty, zvláště díky své syté barvě, která jako by zdůrazňovala modrý nádech jejích černých vlasů, a tomu, jak jí látka obepínala křivku boků. Ne že by na jistou míru pozornosti nebyla zvyklá, ale s matkou nebo Akíšem po svém boku se naučila reagovat na ni s půvabnou strojenou plachostí.

Dalila s matkou měly při obřadu sedět na ženichově straně nádvoří. *Mezi svými*, zašeptala Hemin nepřilíš tiše Akíšovi. Když teď Dalila nabízela Samsonovým izraelitským přátelům misky s pitím, v duchu se usmívala. Při pohledu zblízka si nemohla nevšimnout, jak jsou svalnatí. Neměli v sobě nic ze zjemnělosti, jakou vídala u filištínských mužů v Aškelonu. V těch čistých tunikách vypadali divně – jako prosté venkovské víno, podávané v jemných miskách. O Samsonovi se proslýchalo, že je dvojnásob statný než kterýkoli z těchto chlapíků, schopný utkat se holýma rukama s mladým býčkem a přemoci jej. Jak si s ním její nevlastní sestra poradí?

Právě si vysloužila plachý úsměv od nejmladšího z izraelitských mužů – pohledného kudrnatého mládence, který z ní nespouštěl oči už od chvíle, kdy přišel – a vtom se vedle ní objevil zamračený Ekrón. Když ráno poprvé vyšla ze svého pokoje, postával dole u schodů, a zatímco scházela dolů, aby se s ním pozdravila, takřka omámeně na ni hleděl. Teď se na ni pousmál, ale zdálo se, že jeho pozornost zaujali spíš Izraelité za jejími zády.

„Ekróne?“

„Ehm... copak?“

„Začne obřad už brzy?“

„Myslím, že ano. Přišel jsem ti říct, že konečně dorazil lord Píkol.

Chci tě s ním seznámit.“

Dalila sledovala jeho pohled ke skupince, postávající na nádvoří až vzadu. Tři z mužů byli štíhlí mladíci, oblečení do širokých plisovaných sukní a zástěr; přes holé hrudníky se jim táhly červené vojenské šerpy. Za nimi stál malý, podsaditý čtyřicátník ve vyšíváné tunice a kožené suknici. Nad nevýrazným obličejem měl v úrovni obočí posazenou vysokou, složitě zdobenou pokrývku hlavy, symbol filištínské aristokracie.

„Nejspíš je to ten vzadu,“ zamumlala Dalila.

U ostatních hostů – příslušníků aškelonské smetánky a vzdálených příbuzných – vyvolala jeho přítomnost rozčilené šeptání a nenápadné pohledy.

„Až se vyučím písařem, dostanu pro slavnostní příležitosti podobnou tuniku, abych mohl Jeho lordstvo doprovázet. A taky pokrývku hlavy, pochopitelně ne tak velkolepou...“

„Doufám, že v ní nebudeš vypadat tak hloupě.“

Dalilu překvapilo, jak našťavaně se Ekrón najednou tváří. Poslední dobou jako by se úplně vytratil jeho smysl pro humor. „Nosit ten úbor je velká pocta, Dalilo, stejně jako je poctou pracovat pro Jeho lordstvo. Je to velice chytrý muž a pečlivě se stará o záležitosti našeho lidu...“

Izraelité vypadali, jako kdyby lorda Píkola i s jeho nádherou ostentativně ignorovali; dál spolu hlasitě mluvili. Ariadna rychle vykročila přes nádvoří, aby se pozdravila se všemi hosty. „Stará“ manželka, jak ji Dalila v duchu označovala, na Ekróna důrazně kývla. Pak se podívala na Dalilu a prohlédla si ji od hlavy až k patám. Semkla rty do upjatého úsměvu.

„Musím dojít pro Hemin,“ řekl Ekrón. „Je už připravená.“

„Konečně,“ zabručela Dalila.

„Buď na ni dnes hodná,“ požádal ji. „Tohle je pro ni a pro naši rodinu velký den. Už to, že si můj otec vzal tvou matku a přijal vás obě do naší

rodiny, bylo dost významné, ale Heminina svatba se Samsonem je velice důležitým krokem ve vztazích mezi našimi dvěma národy.“

„To zní úplně jako proslav z úst lorda Píkola.“

Ekrón se trochu začervenál. „Vždyť má pravdu.“

Dalila se dívala, jak odchází, už jen proto, aby neupoutala pozornost Ariadny. Pozdě. Rozezleně se k ní přihnala jako nějaká vichřice.

„Měla sis vzít ty oranžové šaty, Dalilo. Včera jsi mi dala slovo.“

Dalila se chystala odpovědět, ale vtom si všimla, že se v domě něco děje. Napůl krytou chodbou rozpačitě kráčela Hemin. Ariadnina dcera vypadala docela hezky a jakási šikovná úprava vlasů způsobila, že její hněvivý výraz působil jemněji. Ale přestože na sobě měla elegantní zásnubní šaty z řaseného plátna ve lněném odstínu, vypadala, jako by nebyla ve své kůži, tak nsvá jako dosud nikdy. Když se jejich oči setkaly, Dalilu potěšilo vědomí, že její nevlastní sestra nedokáže skrýt opravdový strach z toho, že bude zastíněna.

Ariadna se naklonila k Dalile. „Jdi se okamžitě převléknout, ještě než Hemin vejde na nádvoří,“ zasyčela. „Na dalších několika minutách nesejde, a kdyby ti to trvalo moc dlouho, jednoduše začneme bez tebe.“

„Promiňte, madam...“

„Co je?“ Ariadna se otočila k mladému muži, který se objevil vedle ní. „Co chceš?“

„Pán si přeje, aby za ním Dalila přišla do pracovny.“

„Proč?“

„To neříkal, madam.“

„Můžeš jít do svého pokoje, Dalilo, a nejdřív se převléknout, než za ním půjdeš. Akíš tě takhle nesmí vidět. Zuřil by.“

O tom pochybuju, pomyslela si Dalila, otočila se k Ariadně zády a vykročila za sluhou kolem Izraelitů do domu. U dveří Akíšovy pracovny ji však mladík chytil za paži. Z jeho teplých prstů číselá síla a Dalila se neodtáhla, i když u ní stál až moc blízko.

„Co to děláš?“

„Nepoznáváš mě?“

Dalila se zamračila a zadívala se na něj. Tmavé uhlazené kadeře, výrazná hranatá čelist, velké oči, černé jako noc...

„Jehošuo? Jsi to opravdu ty? Jsou to už...“

„Tři léta,“ zazubil se. „Akíš – můj pán – mi dal práci v přístavu.“

Bylo to tak dávno? Dalila si dobře pamatovala časy, kdy si s Jehošou a Ekrónem společně hráli na vinici.

„Nepoznala jsem tě, nemáš slámu ve vlasech a u nohou ti nestojí kolečka s koňským hnojem.“

Měl na sobě bílou tuniku bez poskvrnky a široký kožený opasek – součást uniformy, kterou nosilo všechno služebnictvo v domě. Když ho Dalila naposledy viděla, byl to hubený polonahý mládenec, zahalený jen do egyptských kalhot po kolena, v nichž se pohodlně pracovalo čeledínům ve stáji, a ověšený postroji z provazů a kůže, nutnými k osedlání koní. Dalila si najednou vybavila něco z toho, co včera Ariadna říkala Hemin o tajemství mužských těl, a instinktivně udělala krok dozadu.

„Nejsem jediný, kdo dbá na čistotu,“ odpověděl.

Zarděla se a pak si vzpomněla, proč tam jsou. „Neměla bych nechávat Akíše čekat.“

„Neposlal mě pro tebe.“

„Cože?“

„Vymyslel jsem si to. Napadlo mě... že potřebuješ zachránit.“

Dalilu dojalo, když viděla, jak mu pod skvostnými tmavými řasami planou tváře. „Jsem teď jednou z paní domu. Měla bych tě za takovou drzost nechat zbičovat.“

„Ale neuděláš to, že ne?“ Jehošua vykulil oči v předstíraném úleku. „Slyšel jsem to reptání Ariadny a Hemin a připadalo mi nespravedlivé, aby tě nutily převléknout si šaty. Nemůžeš za to, že jsi hezčí než...“

Aniž by přemýšlela o tom, co dělá, Dalila si stoupla na špičky a políbila jej zpříma a hebce na ústa. Chvilí setrvala tak blízko něj, že ještě cítila na rtech jeho dech, a pak zase došlápla na celá chodidla a sklopila zrak. Jehošua se ale nehýbal a nakonec k němu vzhlédla a viděla, že se na ni usmívá, rty zlehka pootevřené.

Přestala se usmívat, protože si uvědomila, že se k nim někdo blíží.

„Nemáš snad žádné povinnosti?“ obořil se Ekrón na Jehošuu a uchopil Dalilu za paži. „Pojď, Dalilo, za chvíli to začne. A vůbec, co tady děláš?“

Zavěsila se do něj a vykročila s ním zpátky k nádvoří. „Snažím se vyhýbat Ariadně. Měla velice neslušné komentáře o mých šatech.“

„Nevšímej si toho. Dnešek patří Hemin a matka je z toho nervózní.“

„Opravdu mluvíš jako lord Píkol, Ekróne. Měl bys s tím něco dělat nebo z tebe bude usedlý mrzout ještě dřív, než oslavíš dvacáté narozeniny.“

Zatímco spolu kráčeli, v duchu se vrátila k Jehošuuovi. Bešla by to rozhodně neschvalovala, ale Dalila už přemýšlela o tom, jak to zaonačit, aby s tím sluhou mohla být chvíli o samotě. Ekrón dovedl být příšerně únavný a přátelé Hemin ji vyloženě přehlíželi, kdykoli se s nimi setkala.

Zašla za roh a zarazila se na místě; měla co dělat, aby úžasem nevyjekla. Všichni hosté na nádvoří se mlčky soustředili na muže, stojícího uprostřed. Byl to jednoduše největší vazoun, jakého kdy Dalila viděla. Musel to být největší člověk na celém známém světě. Nejdřív ze všeho si vzpomněla na obry, s nimiž bohové sváděli boje ještě předtím, než vůbec lidé existovali. I jeho stín, který se táhl po zemi skoro až k jejím nohám, vypadal mohutně. Možná ve skutečnosti nebyl dvojnásob statný než jeho druhové, ale přistihla se, jak ho v duchu poměřuje se sebou, píd' po pídi. A na zádech se mu pohupovaly vlasy, stejně krásně upravené jako její kadeře: sedm copů, ovázaných stuhami. Když na ně svítlo slunce, působily skoro zlatě, a jakmile se ocitly ve stínu, získaly blyštivý okrový odstín. Připadalo jí, že muž se ženskými vlasy by měl být legrační, ale v nutkání smát se jí přece jen bránila úcta. Musel si ty vlasy nechat růst už od chlapeckých let. Přestože byly copy naolejované a hladké, vypadaly jako sedm lan, uvázaných k jeho hlavě pro případ, že by někdy musel být usměřňován. Díval se na shromážděné hosty a na chvíli spočinul upřeným pohledem na ní. A ty oči – měly sytě modrou barvu jako chrpy, co rostou na krajích vinice. Mohlo mu být nanejvýš třicet, ale přesto o něm její matka mluvila jako o uznávaném vůdci. Dalila zapomněla na slušné vychování a zírala mu do očí tak dlouho, jak jen to dokázala. Pak stočila pohled dolů, jistá si tím, že si nějak dokáže přečíst její myšlenky. Ekrón ji zatahal za paži a Dalila, která ještě pořád sou-

středěně hleděla na zem, za ním vyšla na nádvoří, aby se posadila a zasnuby mohly začít. Nu, rozhodně dostal své pověsti, přinejmenším popisem zevnějšku. Nebyl pohledný stejným způsobem jako Jehošua, ale s tím širokým čelem a pevným rovným nosem měl v sobě něco královského. Vousy, přestože husté a dlouhé, jeho obličej nedominovaly tolik jako ty pozoruhodné copy. A co se týkalo šatstva – ze všeho, co měli na sobě přítomní muži, bylo to jeho nejméně zdobné. Přišel oblečený v dlouhé obyčejné tunice z černého plátna, bez jakéhokoli vyšívání či zdobení, k níž si vzal úzký černý opasek se stříbrnou přezkou. Copak mu nikdo neřekl, jak je tento den mimořádný? Na opasku se rýsovaly dva omšelé otvory a Dalila si uvědomila, že jsou v nich za normálních okolností zasunuté nože nebo nějaká malá dýka. Nu, nejspíš by nesvědčilo o dobrých způsobech, kdyby se někdo dostavil na své zasnuby ozbrojený, aby se ubránil; ale ten, kdo by ho chtěl napadnout, by musel být blázen.

Akíš přiváděl Samsona ke své dceři jako farmář, vedoucí volka na trh. Když ho Dalila poprvé uviděla v blízkosti Hemin, usoudila, že ani souhrn veškerých Ariadniných vědomostí by Hemin nemohl připravit na manželství s tímto mužem. Bylo v něm něco divokého, co by určitě vyděsilo i ty nejzkušenější z žen.

Poprvé po téměř patnácti letech pocítila vůči své nevlastní sestře trochu soucitu.